

Theater Van een twijfelende Tinder-date tot een bronstige paring in de paardenstal: 'Rijgen' duikt met veel guitigheid in de donkerste hoekjes van het liefdesnest.

Er zit meer in een liefde dan je denkt

Rijgen

Sarah Moeremans & Joachim Robbrecht/NTGent

★★★★☆

Tot 23/10 in Minnemeers, NTGent. Daarna nog te zien in Antwerpen, Wevelgem en Nederland.

Als iemand theaterrepertoire kan opfrissen, zijn het auteur Joachim Robbrecht en regisseur Sarah Moeremans wel. Het Belgische duo maakte de laatste jaren voornamelijk in Nederland furore met de *Crashtest Ibsen*-reeks, waarin het grijsgedraaide Ibsen-klassiekers op hun actualiteit testte en zijn personages tegen hun schepper in opstand liet komen.

Dat de tandem nu bij NTGent hun tanden in *Reigen* zet, doet dus het beste verhoppen. Arthur Schnitzlers tekst uit 1912 wilde de burgerlijke taboes rond erotiek en seksualiteit doorbreken. *Reigen* was een rondedans van de liefde, een Weense wals van de foute soort: in een rijgsnoer van ontmoetingen bedriegen vijf mannen en vrouwen elkaar. Toen het schandaalstuk – een onderzoek naar liefde over de maatschappelijke klassen heen – na twintig jaar eindelijk werd opgevoerd, moest de hele equipe voor de rechter verschijnen wegens 'het veroorzaken van publieke ergernis'.

Zoöfilie

Meer dan een eeuw later kunnen de taboes uit Schnitzlers tijd – net als zijn heteronormatieve aanpak – naar de prullenmand. In *Rijgen*, de versie van Robbrecht en Moeremans, pas-

Het hilarische spel van de acteurs – nu eens ludiek, dan weer kinky – is een genot om naar te kijken. © Michiel Devijver

seert een Tinder-date de revue, net als een incestueuze relatie, een pedofiele verhouding en een zoöfilie die zich aan paarden vergriipt.

Deze keer zijn de scènes niet langer aaneengeregen, maar vormen ze losse tafereelen, die in slechts enkele minuten een geloofwaardige leefwereld weten

te scheppen – met dank aan Robbrechts knappe dialogen en de chemie tussen acteurs Louis van der Waal, Ariane van Vliet en een memorabele Peter Seynaeve. Hun hilarische spel – nu eens ludiek, dan weer kinky – is een genot om naar te kijken.

Toch ben je niet geneigd om dit stuk taboedoorbrekend te

noemen – daarvoor zijn de personages een tikje te karikaturaal aangezet en zwakt de fragmentarische vorm van het origineel de zeggingskracht af. Behalve voor de analogie met Schnitzlers stuk, vraag je je af waarom Moeremans en Robbrecht aan die structuur bleven vasthouden. Maar in de nevenschikking

van al deze vormen van liefde schuilt ook de kracht van dit stuk. De verdienste van *Rijgen* is dat het zelfs in de meest controversiële relaties de genegenheid en onzekerheid weet te leggen die elke liefde typeert. Misschien is dat wel de eerlijkste manier om taboes te tackelen.

GILLES MICHELIS